अकस्माच्च महाघोरं ददर्श द्वारि राक्षसं ।
छिन्नदक्षिणबाहुत्वात्प्रसारितभुजान्तरं ॥ २६२ ॥
दृष्ट्वा व्यचिन्तयच्चासौ कस्त्वं सोऽयं निशाचरः ।
यस्य बाहुर्मया छिन्नो नगरे पौण्ड्रवर्धने ॥ २६३ ॥
तदस्य न पुनर्बाहो प्रकरिष्याम्यसौ हि मे ।
फलाप्य पूर्ववद्रक्षेत्तस्मात्साधु निकृन्त्यमुं ॥ २६४ ॥
इत्यालोच्य प्रधाव्यैव केशेष्वाकृष्य तस्य सः ।
राक्षसस्य शिरश्छेत्तुं प्रारेभे स विदूषकः ॥ २६५ ॥
तत्क्षणं भीतभीतश्च तमुवाच स राक्षसः ।
मा मां बधीः सुसत्त्वस्त्वं तत्कुरुष्व कृपामिति ॥ २६६ ॥
किंनामा त्वं च केयं च तव चेष्टेति तेन सः ।
मुक्तः पृष्टश्च वीरेण पुनराह स्म राक्षसः ॥ २६७ ॥
यमदंष्ट्राभिधानस्य ममाभूतां सुते इमे ।
इयमेका तथा सा च पौण्ड्रवर्धनवर्तिनी ॥ २६८ ॥
अवीरपुरुषासङ्गाद्रक्षणीये नृपात्मजे ।
शंकराज्ञाप्रसादो हि ममाभूदयमीदृशः ॥ २६९ ॥
तत्रादौ बाहुरेकेन छिन्नो मे पौण्ड्रवर्धने ।
त्वया चाद्य जितोऽस्मीह तत्समाप्तमिदं मम ॥ २७० ॥
तच्छ्रुत्वा स विहस्यैनं प्रत्युवाच विदूषकः ।
मयैव स भुजस्तत्र लूनस्ते पौण्ड्रवर्धने ॥ २७१ ॥
राक्षसोऽप्यवदत्तर्हि देवांशस्त्वं न मानुषः ।
मन्ये त्वदर्थ एवाभूत्पूर्वाज्ञानुग्रहः स मे ॥ २७२ ॥
तदिदानीं सुहृन्मे त्वं यदा मां च स्मरिष्यसि ।
तदाहं संनिधास्ये ते सिद्धये संकटेष्वपि ॥ २७३ ॥